

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 291/07-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. Ž., H., zastúpenej advokátom JUDr. Ing. B. P., B., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 217/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. Ž. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. októbra 2007 doručená sťažnosť Ing. V. Ž., H. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Ing. B. P., B., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 217/2006.

Sťažovateľka uviedla, že 29. júna 2006 podala okresnému súdu proti odporcovi v 1. rade a odporcovi v 2. rade žalobu o mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Sťažovateľka sa domnieva, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 217/2006 dochádza k zbytočným priet'ahom, pretože podľa jej vyjadrenia okresný súd od podania návrhu nevykonal v danej veci žiaden úkon. Z uvedeného dôvodu sťažovateľka 23. augusta 2007 podala predsedovi okresného súdu sťažnosť na priet'ahy v konaní s tým, aby vo veci zjednal nápravu. Na sťažnosť sťažovateľky reagovala predsedníčka okresného súdu listom sp. zn. Spr. 2208/2007 zo 14. septembra 2007, v ktorom uviedla, že *„Úpravou súdnej tajomníčky zo dňa 20-09-2006 bol spis predložený vyššiemu súdnemu úradníkovi na odstránenie väd návrhu. V súčasnej dobe sa doručujú uznesenia“*.

Podľa názoru sťažovateľky daná vec nie je ani skutkovo a ani právne zložitá, pričom dodala, že ona sama sa na priet'ahoch okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 217/2006 nijakým spôsobom nepodiel'ala. Sťažovateľka uviedla, že zdĺhavosť konania bola zapríčinená samotným postupom okresného súdu.

Na základe uvedeného sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 217/2006 bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných priet'ahov, zaviazal ho uhradiť jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva

alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 7/00, III. ÚS 100/01, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sťažnosť, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 217/2006, predmetom ktorého je žaloba o mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, je zjavne neopodstatnená.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03).

V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (či v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru), nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05, III. ÚS 82/07).

Ústavný súd už v predchádzajúcich prípadoch judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, či práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný

súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

Z obsahu sťažnosti, ako aj z jej príloh ústavný súd zistil, že konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 26 C 217/2006 bolo začaté 30. júna 2006, keď predmetná vec napadla na súd. Dňa 20. septembra 2006 bola vec pridelená vyššiemu súdnemu úradníkovi za účelom odstránenia nedostatkov návrhu. Z listu predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr. 2208/2007 zo 14. septembra 2007, ktorým reagovala na sťažnosť sťažovateľky, vyplýva, že v súčasnosti dochádza k doručovaniu vyhotovených uznesení okresného súdu.

Ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa v namietanej veci nezaoberal dosiaľ jej meritom, pričom vykonal len prvotné úkony potrebné pre vedenie konania. Aj napriek uvedenému zisteniu sa však ústavný súd nedomnieva, že by doterajšia dĺžka konania (1 rok a takmer 4 mesiace) spolu s charakterom veci (aj keď v danom prípade ide o mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia), ako aj s prihliadnutím na vykonanie prvotných úkonov, mohli byť podkladom pre vyvodenie záveru o porušení namietaných práv (napr. III. ÚS 82/07, III. ÚS 222/07, III. ÚS 270/07).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol už na svojom predbežnom prerokovaní pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, žiadosťou sťažovateľky o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ako aj náhrady trov právneho zastúpenia, sa už nezaoberal.

Ústavný súd zároveň uvádza, že z obsahu sťažnosti, ako aj z jej príloh je zrejmé, že sťažovateľka namietala konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 26 C 217/2006. V petite sťažnosti však namietané konanie označila sp. zn. 29 C 217/2006. Keďže ústavný súd zistil, že uvedená právna vec sťažovateľky je okresným súdom vedená pod sp. zn. 26 C 217/2006 a tento nedostatok podania považoval za zrejmú chybu v písaní, nepokladal za právne významné vyzývať sťažovateľku na jeho odstránenie.

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2007